

Arrest

nr. 149 578 van 13 juli 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 24 februari 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 13 januari 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 4 maart 2014 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 november 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 december 2014.

Gezien het tussenarrest nr. 148 297 van 24 juni 2015, waarbij de debatten worden heropend en waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 juli 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. MAEYAERT, die loco advocaat T. HERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 27 april 2011 dient verzoekster een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Op 6 december 2012 wordt de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen geweigerd. Tegen deze beslissing dient verzoekster een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Op 30 mei 2013 bij arrest nr. 103 892 weigert de Raad eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen voormeld arrest van de Raad dient verzoekster een cassatieberoep in bij de Raad van State. Op 24 juli 2013 verklaart de Raad van State het cassatieberoep dat verzoekster tegen deze beslissing heeft ingediend niet toelaatbaar.

Op 14 december 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13^{quinqies}). Tegen deze beslissing dient verzoekster een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad. Op 29 november 2013 bij arrest nr. 114 726, verwerpt de Raad de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring dat door verzoekster tegen deze beslissing werd ingediend.

Op 4 juni 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een tweede bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13^{quinqies}). Ook tegen deze beslissing dient verzoekster een beroep in bij de Raad. Op 20 januari 2014, bij arrest nr. 117 221, verwerpt de Raad het beroep tot nietigverklaring dat door verzoekster tegen deze beslissing werd ingediend.

Op 2 juli 2013 dient verzoekster een aanvraag om machtiging tot verblijf in met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 13 januari 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard wegens het gebrek aan buitengewone omstandigheden. De beslissing is aan verzoekster ter kennis gebracht op 25 januari 2014. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 02.07.2013 werd ingediend door :

J., R. (R.R.: ...)

nationaliteit: Afghanistan

geboren te (...) op (...)

ook gekend als: geboren op (...)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds 27.04.2011 in België zou verblijven en zij sinds haar aankomst hard aan haar toekomst in België zou werken, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Bovendien legt zij hiervan ook geen enkel stavingstuk voor. Indien betrokkene toch dergelijke bewijzen kan voorleggen, kunnen de elementen met betrekking tot de integratie het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9, al 2 van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Haar asielaanvraag, ingediend op 27.04.2011, werd afgesloten op 03.06.2013 met de beslissing 'Weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De duur van de procedure - namelijk minder dan twee jaar en twee maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Betrokkene beweert dat zij van etnische origine een Hindoe zou zijn. De Hindoes zouden een minderheidsgroep in Afghanistan vormen en in het bijzonder in Kaboel. Betrokkene zou ook steeds binnen deze beperkte Hindoe- Kring hebben geleefd, verder zou zij zeer geïsoleerd hebben geleefd en kende zij enkel Hindoes. Betrokkene zou omwille van de oorlogssituatie in Afghanistan nooit naar school zijn kunnen gaan. De vader van betrokkene zou acht jaar geleden zijn overleden en sindsdien zou betrokkene alleen met haar moeder in de wijk Qala- i Fatullah hebben geleefd. Sinds het overlijden van betrokkene haar vader zou de situatie nog moeilijker zijn geworden en was er niet alleen de oorlog, maar zou ook de moslimmeerderheid een ernstige bedreiging hebben gevormd. Als alleenstaande

Hindoe-vrouwen zouden betrokkene en haar moeder lastig gevallen zijn, zouden er stenen naar hun huis zijn gegooid en zou er gedreigd zijn met ontvoering.

Betrokkene verwijst naar het rapport van het UNHCR van juli 2011 waaruit zou blijken dat in vergelijking met tien jaar geleden het aantal Hindoes en Sikhs van 50000 naar 1000 zou zijn herleid. Uit het rapport zou blijken dat zij zouden worden gemarteld en onmenselijke behandeling zouden moeten doorstaan, vooral in Kabul. Zo ook zouden zij op het vlak van economie in hun vrijheid worden beperkt. Betrokkene verwijst eveneens naar het schrijven van Dhr. R. S. uit Karte Parwan dd. 24.09.2012 aan de Belgische autoriteiten waaruit zou blijken dat de Hindoes/Sikhs een religieuze minderheid zouden betreffen en onderhevig zouden zijn aan de schending van de mensenrechten, wat ook tot uiting zou komen in het verwoesten van de tempel en vandalisme. Uit het schrijven van Dhr. S. H. O. M., lid van het 'Hindu-Kultur Verein' uit Keulen van februari 2012 zou blijken dat Hindoes in Afghanistan niet zouden aanzien worden als inwoners en er zou worden gepoogd om hun op elke manier te mishandelen. Tevens zou hij stellen dat de Hindoes op elk gebied zouden worden gediscrimineerd en zouden worden gedwongen om zich te bekeren tot de Islam. Deze discriminatie en mishandelingen zouden zelfs zo ver gaan dat hun crematorium, gelegen te Kabul waar zij hun doden volgens de Hindoe-traditie zouden verbranden, hun zou zijn afgenomen. Tevens wordt er verwezen naar een artikel uit de Britse krant Guardian dd. 03.07.2012, waarin het verhaal zou worden verteld van de 23 jarige Afghaanse Sikh/Hindoe B. S., die in Groot-Brittannië asiel had aangevraagd maar zou zijn uitgewezen.

Op 14.07.2012 zou de Afghaanse leider van de Sikh gemeenschap vermoord zijn door de Taliban. Ook uit andere voorgelegde artikelen zou de ernst van de onderdrukking van de Afghaanse Hindoe-Sikh minderheid in Afghanistan blijken. Betrokkene zou onmogelijk kunnen terugkeren naar haar land van herkomst. Ter staving voegt betrokkene een rapport van het UNHCR van juli 2011, een brief dd. 24.09.2012 van Dhr R. S. uit Karte Parwan en een brief van februari 2012 van Dhr. S. H. O. M. en recente artikels met betrekking tot de toestand in Afghanistan voor Sikh/Hindoe minderheden toe.

Wat betreft de verwijzing naar rapporten, brieven en artikels, dit kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar deze documenten gaan over de algemene toestand in Afghanistan en betrokkene geen persoonlijke bewijzen levert dat haar leven in gevaar zou zijn.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen herinnert eraan dat het louter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van de schending van mensenrechten in een land, niet volstaat om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt onderworpen te worden aan marteling of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen.

In dit geval constateert de RW dat, hoewel bronnen melding maken van schendingen van de fundamentele rechten van het individu in het land van herkomst van verzoekende partij, geen enkel middel wordt aangewend dat bewijst dat verzoekende partij persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de wet. » (R.V.V., 27 jul. 2007, nr 1.018).

Betrokkene beroept zich op het EVRM, meer specifiek op artikels 3 en artikel 8.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoekster haar beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als een buitengewone omstandigheid weerhouden te worden.

Betrokkene haalt aan dat zij in België zou samenwonen met Dhr. G. G., met wie zij een dochter A. G. (°03.03.2012) zou hebben. Zij zouden samen een hecht gezin vormen en betrokkene zou werkelijke familiebanden in België hebben. Haar partner zou legaal in België verblijven en zou hier werken en financieel instaan voor het gezin, de dochter zou hier geboren zijn. Het centrum van belang van dit gezin zou zich in België bevinden, betrokkene zou de kans moeten krijgen om haar toekomst in België verder uit te bouwen, samen met haar gezin en zij zou de kans hebben benut om een nieuw leven op te bouwen tijdens haar verblijf in België. Bij een terugkeer naar haar land van herkomst zou de hechte band die zij zou hebben met haar dochter en partner, verbroken dreigen te worden. Bovendien zou haar dochter maar één jaar oud zijn en zou zij haar moeder nodig hebben. Betrokkene zou haar dochter en partner onmogelijk kunnen achterlaten. Betrokkene beroept zich op artikel 8 EVRM.

Er dient opgemerkt te worden dat, om in aanmerking te komen voor een regularisatie op deze basis, betrokkene evenwel de geëigende weg dient te volgen zoals voorzien met het art. 10 van de wet van 15.12.1980.

Wat betreft het aangehaalde argument dat er geen enkele klacht over het gedrag van betrokkene zou zijn, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving."

Op 19 oktober 2013 treedt verzoekster in het huwelijk met de heer G. G. te Kortrijk.

Op 28 februari 2014 dient de dochter van verzoekster een aanvraag om machtiging tot verblijf in met toepassing van de artikelen 9bis, 10bis en 10ter van de vreemdelingenwet. Op 23 juni 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard (bijlage 41quater). De beslissing wordt op 1 juli 2014 ter kennis gebracht samen met een bevel tot terugbrenging (bijlage 38). De dochter van verzoekster diende een beroep tot nietigverklaring tegen voornoemde beslissingen in bij de Raad, deze procedure is hangende.

2. Over de rechtspleging

2.1 Verzoekster heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesesamenvatting wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert in haar eerste middel de schending aan van het redelijkheidsbeginsel.

Ter adstruering van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

“Doordat het redelijkheidsbeginsel, vervat in de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, veronderstelt dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.

Terwijl verzoekende partij alle benodigde documenten neerlegde en haar situatie en integratie meer dan voldoende aantoonde en toch arbitrair werd beslist dat haar aanvraag onontvankelijk is aangezien zij zich niet zou bevinden in een buitengewone omstandigheid.

Zodat de bestreden beslissing geenszins op redelijke wijze werd genomen.

Toelichting :

Verzoekende partij verblijft sinds april 2011 in België en heeft zich sinds haar aankomst volledig geïntegreerd in onze samenleving. Ze kan in alle eerlijkheid en oprechtheid een toonbeeld van integratie worden genoemd, en toch wordt haar aanvraag geweigerd.

Men kan zich dan ook terecht de vraag stellen in hoeverre er sprake kan zijn van een redelijke besluitvorming?

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt immers dat de aangehaalde elementen van verzoekende partij geen buitengewone omstandigheid zouden uitmaken waarom zij haar aanvraag tot machtiging verblijf niet zou kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor haar verblijfplaats of plaats van openthoud in het buitenland.

In casu betekent dit dat verzoekende partij haar aanvraag zou moeten indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor haar verblijfplaats in haar land van herkomst, nl. Afghanistan.

Had de Dienst Vreemdelingenzaken de moeite genomen om het dossier van verzoekende partij grondig te onderzoeken hadden ze gezien dat verzoekende partij haar aanvraag niet kan richten vanuit haar land van herkomst, omdat haar leven aldaar ernstig gevaar loopt en dit een schending zou zijn van het verbod van foltering. Artikel 3 E.V.R.M. stelt immers dat terugkeer naar het land dat dreigt tot een mensonwaardige of vernederende behandeling of tot foltering niet toegelaten is.

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat verzoekende partij geen toepassing zou kunnen maken artikel 3 E.V.R.M. aangezien zij geen begin van bewijs zou hebben voorgelegd. Hierbij dient verwezen te worden naar alle stukken die verzoekende partij in de loop van alle procedures reeds naar voor gebracht heeft. Alsof dit nog niet voldoende is. Uit de stukken die door verzoekende partij werden voorgelegd blijkt immers duidelijk dat de etnische minderheidsgroep waarvan zij deel uitmaakt, zijnde de Hindoes, gevisieerd wordt in Afghanistan en meer specifiek Kaboel. Ze worden geconfronteerd met discriminatie, mishandeling, onderdrukking etc.

Indien de dienst Vreemdelingenzaken de moeite had gedaan om het dossier van verzoekende partij te onderzoeken en alle omstandigheden in acht had genomen, zou men tot het besluit zijn gekomen dat een aanvraag in het buitenland dan ook een ‘buitengewone’ inspanning zou betekenen voor betrokkene. Had men bovendien de moeite gedaan om het dossier op individuele basis te onderzoeken, was men enkel tot een positief besluit gekomen. Het is overduidelijk dat nooit tot een

onontvankelijkheidsbeslissing zou zijn besloten indien de dienst Vreemdelingenzaken de moeite had genomen de documenten en concrete situatie van verzoekende partij enigszins zorgvuldig te onderzoeken.

Integendeel, dan zou de prangende humanitaire situatie van verzoekende partij zijn duidelijk geworden. Het redelijkheidsbeginsel veronderstelt overigens dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.

In casu is dit niet het geval en kan niet redelijkerwijze begrepen worden waarom een dergelijke ingrijpende beslissing werd genomen ten aanzien van verzoekende partij. Kortom, de bestreden beslissing is volkomen onredelijk.

Verzoekende partij voldoet dus aan elke mogelijke voorwaarden om een ontvankelijke aanvraag tot regularisatie te kunnen indienen in België. Toch meent de Dienst Vreemdelingenzaken de aanvraag onontvankelijk te moeten verklaren. Zulks is niet meer redelijk te verantwoorden, de beslissing in deze is werkelijk te verregaand en overdreven. Zelfs na lezing ervan, kan men onmogelijk begrijpen dat de Dienst Vreemdelingenzaken niet de nodige terughoudendheid aan de dag legde en deze beslissing trof. De bestreden beslissing is dan ook onredelijk en voldoet niet aan het criterium dat het een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.

Dit middel is derhalve gegrond.”

3.1.1. Waar verzoekster inhoudelijk kritiek levert op de bestreden beslissing, stelt dat de beslissing op kennelijk onredelijke wijze en arbitrair werd genomen, te verregaand en overdreven is en betoogt dat de motieven uit de bestreden beslissing absoluut niet kunnen worden weerhouden ter staving van de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Nazicht van de materiële motiveringsplicht houdt *in casu* nazicht in van de materiële motiveringsplicht in het raam van de toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 9bis, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet, dat de juridische grondslag vormt van de bestreden beslissing, bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

In casu heeft verweerder geoordeeld dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure en dat derhalve geen buitengewone omstandigheden blijken.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Als typische buitengewone omstandigheden kunnen onder meer worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte, ... (RvS 9 december 2009, nr. 198 769).

In casu heeft verzoekster in haar aanvraag verwezen naar de situatie in haar land van herkomst aan de hand van talrijke rapporten en krantenartikels en stelt ze hierbij te worden blootgesteld aan een onmenselijke en vernederende behandeling in haar land van herkomst. Tevens heeft zij gewezen op haar gezinsleven in België. Namelijk de samenwoning met een Afghaanse man met legaal verblijf in België en een dochtertje van 1 jaar oud.

Verweerder betwist geenszins de inhoud van de rapporten, brieven en krantenartikelen doch stelt op een zeer summiere wijze dat het niet volstaat om op een algemene wijze melding te maken van een schending van mensenrechten in het land van herkomst. Verweerder verwacht van verzoekster dat zij persoonlijke bewijzen levert dat haar leven in gevaar is. De Raad is van oordeel dat verweerder hiermee het begrip buitengewone omstandigheden te eng interpreteert. Zoals hiervoor aangegeven volstaat het dat verzoekster aantoont dat het voor haar bijzonder moeilijk is om terug te keren naar haar land van herkomst om daar haar aanvraag in te dienen. Door te verwijzen naar de situatie in haar land van herkomst waarbij uit de talrijke bijgevoegde rapporten blijkt dat er sprake is van een schending van mensenrechten in Afghanistan en waarbij zij in concreto wijst op de situatie van de Hindoe-minderheid, hetgeen op geen enkele wijze wordt tegengesproken door verweerder, toont verzoekster aan dat het voor haar als Hindoe buitengewoon moeilijk is om terug te keren naar haar land van herkomst om daar een aanvraag in te dienen. Bovendien gaat verweerder in casu geheel niet in op de gezinssituatie van de verzoekende partij. Hij stelt enkel dat ze maar de geëigende procedure moet volgen om een verblijf te verkrijgen doch daardoor weerlegt verweerder geheel niet de argumentatie van verzoekster dat het voor haar bijzonder moeilijk is om haar partner met legaal verblijf in België en haar dochtertje van één jaar oud te moeten achterlaten in België.

De Raad is van oordeel dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is. Met haar betoog maakt verzoekster een schending van de materiële motiveringsplicht aannemelijk.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De beslissing van 13 januari 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard, wordt vernietigd..

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien juli tweeduizend vijftien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU